

CZILCZER OLGA

Ég zeng, harang szól

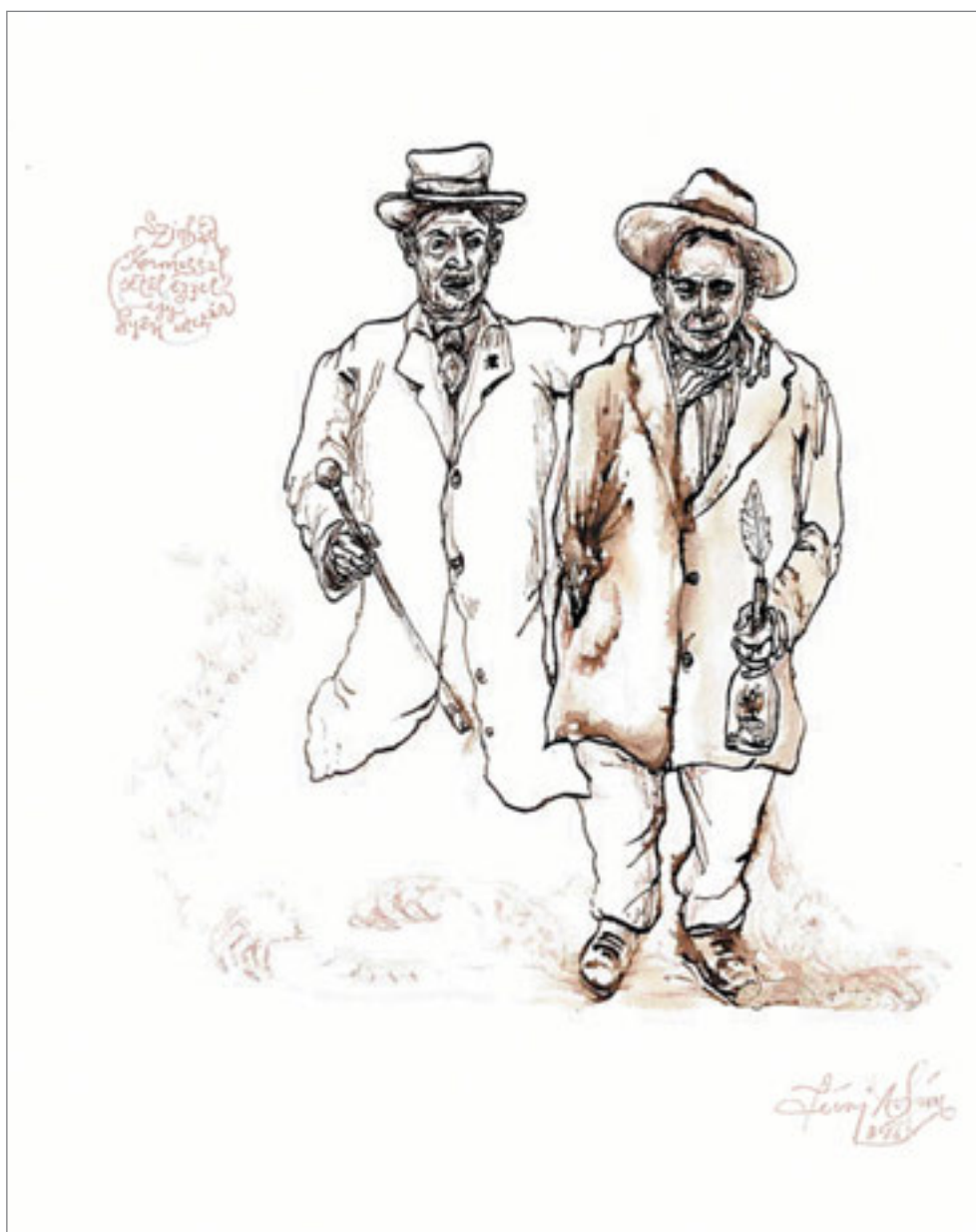
Nem a már megírt, valami új ég. Szóra, pillantásra törik. Már zúdul fejemre, már csapkod nyakamra, tíz körmömig áztat túltelített kancsó, kenderrel mocsolya.

Hová legyek? Már pozdorja a heverőm, forgácsá lett a préselt faváz, a lábak büszkesége. Talán a kárpiton elnyújtózva, vagy a füzöld plédbe göngyölődve átvészélhetem, amíg összeszedi magát az idő.

Micsoda május! A tegnapok ágyásai ledöntve-tarolva. Bentről beszél. Kintről beszél. Mintha anyám intene nagyobb szerénységre, lemosható porszemet, hogy érjem be egy maradék ablakkal.

Ekkor ceruzám, mit neki egy égszakadás, nekilódul. Törésig botorkál a törmelékben, csak találna egy ép felületet. Épp csak egy cserepet. Egy szilánk is megtenné. Azon elférhet történetem a folyton borús ég alatt. Ha nem írtam volna már meg tövig koptatott grafittal! Ha nem tisztáztam volna le tintával, sokszorosítottam volna felhők közt indigóval! Ha nem rajzoltam volna fölėje egy bronzból öntött napot!

Már csak az eső szálaiból kellene kötelet fonnom a harangnak.

Lévai Ádám: Szindbád Kormossal sétál éjjel egy győri utcán